

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1115/2018
18.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Новице Здравковића и браниоца по службеној дужности окривљеног ББ, адвоката Зијадина Аземија, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 38/18 од 12.03.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 504/2018 од 03.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 18.10.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 38/18 од 12.03.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 504/2018 од 03.07.2018. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се овај захтев у преосталом делу и захтев за заштиту законитости браниоца по службеној дужности окривљеног ББ у целисти, одбацују као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К 38/18 од 12.03.2018. године, окривљени АА и окривљени ББ, оглашени су кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) у вези члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора и то: окривљени АА на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, а окривљени ББ на казну затвора у трајању од једне године и три месеца. Истом пресудом окривљени су обавезани на плаћање паушалног износа од по 3.000,00 динара, као и на плаћање трошкова кривичног поступка и то: окривљени АА у износу од 37.120,00 динара, а окривљени ББ у износу од 8.400,00 динара, и то у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 504/2018 од 03.07.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА и ББ, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су:
-бранилац по службеној дужности окривљеног ББ, адвокат Зијадин Аземи, због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони

суд усвоји захтев браниоца окривљеног, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду напоновно одлучивање;

и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Новица Здравковић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 405. став 2. ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и списе предмета врати Основном суду у Бујановцу на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног налазећи да њихово присуство не би била од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви поднети, те по оцени навода у захтевима, нашао:

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер се иста заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на снимцима видео надзора који нису били доступни одбрани, нити су окривљенима били презентовани у било којој фази кривичног поступка с обзиром на то да овај доказ никада није изведен приказивањем његове садржине на главном претресу, па ни на поновљеном суђењу након укидања раније првостепене пресуде у истом поступку, што према наводима захтева, представља грубу повреду одредбе члана 405. став 2. ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета произлази да је првостепени суд на главном претресу одржаном дана 11.09.2017. године у доказном поступку у присуству окривљених, њихових бранилаца и јавног тужиоца извршио увид у снимке видео надзора, ком начину извођења доказа се окривљени и њихови браниоци нису противили. Надаље, првостепени суд је у поновљеном поступку, након укидања раније првостепене пресуде у овом кривичном поступку, на главном претресу одржаном дана 12.03.2018. године на сагласан предлог странака извршио увид у предметне видео снимке при чему странке и браниоци окривљених ни тада нису имали примедбе на начин извођења наведеног доказа.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да снимак видео надзора из просторија оштећеног који се налази на достављеном флеш драјву, насупрот наводима захтева, ни сам по себи нити по начину прибављања не представља доказ који је у супротности са одредбама ЗКП и следствено томе исти није незаконит доказ прибављен противно члану 16. став 1. ЗКП, који не би могао бити коришћен у кривичном поступку.

С обзиром на изнето, Врховни касациони суд налази да се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА правноснажна пресуда неосновано побија због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног АА у захтеву истиче и то да је, имајући у виду исказ представника оштећеног предузећа да камере у критичном периоду нису радиле, и да је касније сазнао да се не ради ни о каквој крађи већ о добровољном давању новца, било неопходно извршити суочење између сведока ВВ и окривљених са једне стране и сведока ВВ и његовог послодавца; да се у ситуацији када су обојица окривљених давали неспорно свој новац за игру, који у пословној документацији оштећеног казина нигде није регистрован и када исти тај играч свој новац узме натраг, не може говорити о постојању крађе на нарочито дрзак начин, те да су разлози због којих би окривљени АА евентуално ударио шамар сведоку ВВ могли бити из различитих побуда, а не у функцији извршења кривичног дела крађе.

По налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног изнетим наводима захтева, цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке, а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, чиме бранилац правноснажну пресуду побија по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Како је чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио његовом доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца по службеној дужности окривљеног ББ, Врховни касациони суд је нашао да је исти недозвољен.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, одредбом става 3. истог члана је прописано да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Одредбом члана 74. ЗКП је одређено и таксативно набројано девет процесних ситуација у којима окривљени мора имати браниоца и до када. У конкретном случају окривљени ББ је имао браниоца по службеној дужности сходно члану 74. тачка 2) ЗКП, јер се кривични поступак водио због кривичног дела за које је прописана казна затвора од једне до осам година и сходно наведеној законској одредби у таквом поступку обавезна одбрана траје до правноснажног окончања поступка.

Како је у конкретном случају кривични поступак према окривљеном ББ правноснажно окончан доношењем пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 504/2018 од 03.07.2018. године, а захтев за заштиту законитости је накнадно поднео бранилац, адвокат Зијадин Аземи који је окривљеном у том поступку био постављен за браниоца по службеној дужности, то овај бранилац из изнетих разлога, а имајући у виду цитиране законске одредбе, не спада у круг лица која су овлашћена да поднесу овај ванредни правни лек.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице